

РЕШЕНИЕ

№ 83

гр. В., 04.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОС – В., I-ВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: А.М.П.

Членове: В.Й.М.
Н.Д.Н.

при участието на секретаря А.А.Т.
като разгледа докладваното от В.Й.М. Въззивно гражданско дело № 20231300500104 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Производството по делото е образувано по въззивна жалба от Р. С. И. с ЕГН ***** от гр. В., ул. Х.Б. №* ВХ.*, ЕТ.* АП.* чрез адв.-пълномощник Р. Д. от АК-В., против Решение №* от 16.01.2023г. постановено по гр.д.№1830/2022г. по описа на РС-В. в частта в която РС-В. е отхвърлил предявения от Р. С. И. с ЕГН ***** против „ПСТ В.“ ЕООД с ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. В., ул. П. №* иск над присъдената сума от 120лв., представляваща неплатено трудово възнаграждение за положен извънреден труд от 8 часа за м. 06.2022г., ведно със законната лихва, считано от предявяване на иска в съда - 26.08.2022г. до окончателното плащане, до сумата от 3360.00 лева за периода от 07.08.2021г. до 06.08.2022г., като неоснователен, както и в частта за разносните. В останалата част решението не е обжалвано и е влязло в законна сила на 18.02.2023г.

Поддържа се във въззивната жалба, че обжалваното решение е неправилно поради нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила, както и необоснованост.

Излага се, че първоинстанционният съд ненаправил разлика между извънреден труд и допълнително материално стимулиране. Посочва се, че двата вида възнаграждение се различават по своята същност и като елементи на трудовото възнаграждение, се изчисляват по различен начин и правила.

Поддържа се, че в противоречие на трудовото законодателство районният съд приел,

че извънредният труд е заплатен като допълнително материално стимулиране. Поради отказ на доказателствените му искания ответника да представи доказателства във връзка с начисляването на допълнителното материално стимулиране в трудовите възнаграждения за съответния месец и доказателствата за положеният от него извънреден труд за м.09.2022 година ВРС не е направил разлика между реално отработено време извън установеното работното време и начислените допълнителни бонуси за постигнати резултати и извършена работа.

Излага се, че съгласно Правилника за вътрешният трудов ред на ответника бил на осем часов работен ден и с 40 часа работна седмица, което не било спорно по делото.

Посочва се, че ответника в писменият отговор оспорил определени дати от претенциите му, но не отричал, че е полагал извънреден труд. Твърдението, че управителят не е подписал заповед №РД-41 от 03.09.2021г., не означавало, че не е издадена и на посочените дати 04.09.2021г., 05.09.2021 г. и 06.09.2021 г. не е положил извънреден труд от 8:00 часа до 18:00 часа защото имало заповед с печата на дружеството. Направил искане да се представят книгите за инструктажа на Кариера Гранитово, както и кантарните бележки за посочените дати, за да се констатира, че на посочените дати кариерата е работила. За посочените дати положеният от него извънреден труд е в размер на 30 часа, като за единият ден бил в размер на 10 часа и положен в официален празничен ден и се дължи в двоен размер.

Поддържа се, че е положил извънреден труд и на 12.06.2022г. в размер на 9 часа, след като му е връчена заповед, а в отпуск бил от 06.06.2022г. до 10.06.2022г. Ползвал разрешен платен годишен отпуск и от 01.08.2022г. до 05.08.2022г., но е положил извънреден труд от 9 часа на 06.08.2022 г. - ден събота след отпуска, като заповедта е доведена до знанието му.

Излага се, че ответникът не е оспорил обстоятелството, че е положил извънреден труд на следните дати: на 07.08.2021г. - събота и на 14.08.2021г. - събота по 9 часа ; на 28.08.2021г. - събота, на 11.09.2021г. - събота и на 18.09.2021г. - събота в размер на 10 часа дневно; на 22.09.2021г. на официален празник в размер на 10 часа, който се заплаща в двоен размер; на 25.09.2021г. - събота и на 02.10.2021г. - събота по 10 часа за всеки от посочените дни; на 23.10.2021г.- събота, на 30.10.2021г.- събота, на 20.11.2021г. - събота, на 04.12.2021г. - събота, на 12.02.2022г. - събота, на 18.06. 2022 г. и на 02.07.2022г., събота по 9 часа за всеки от посочените дни.

Поддържа се, че през посоченият период е положил извънреден труд, който не му е заплатен в размер на 189 часа. През периода има положен извънреден труд на официални празници в размер на 20 часа, който труд се заплащал по други разценки.

Посочва се, че в даденото заключение вещото лице не посочва, че има изчислен и изплатен извънреден труд, а само допълнително материално стимулиране, което се различава като размер от претендираните суми за извънреден труд. Вещото лице е посочило, че в присъствените форми ответника не е посочил положеният извънреден труд, а само нормалното работно време. Направените изводи за почивките от вещото лице са в противоречие с правните норми. Излага се, че кодовете за плащането на тези два вида

плащания са различни.

Излага се, че ответникът не е представил доказателства за правилата за изчисляване на допълнителното материално стимулиране. Счита за недопустимо твърдението, че извънредният труд е изплатен като допълнително материално стимулиране.

Поддържа се, че дължимите му се суми за извънреден труд са съгласно заключението, като посочва, че: за месец август 2021г. за трите дни в размер на 28 часа сумата от 269,90 лв.

За месец септември 2021г. за 7 дни в размер на 70 часа, при часова ставка посочена от вещото лице за месеца от 9,43 лева, сумата от 660,10 лв.

За месец октомври 2021г. за 3 дни в размер на 28 часа, при часова ставка посочена от вещото лице за месеца от 8,98 лева, сумата от 251,44 лв.

За месец ноември 2021г. за 1 ден в размер на 9 часа при часова ставка посочена от вещото лице за месеца от 8,57 лева, сумата от 77,13 лв.

За месец декември 2021г. за 1 ден в размер на 9 часа, при часова ставка посочена от вещото лице за месеца от 9,49 лева, сумата от 85,41 лв.

За месец февруари 2022г. за 1 ден в размер на 9 часа, при часова ставка посочена от вещото лице за месеца от 9,49 лева, сумата от 85,41 лв.

За месец юни 2022г. за 1 ден в размер на 9 часа, при часова ставка посочена от вещото лице за месеца от 8,63 лева, сумата от 77,67 лв.

За месец юли 2022г. за 1 ден в размер на 9 часа, при часова ставка посочена от вещото лице за месеца от 9,49 лева, сумата от 77,67 лв.

За месец август 2022г. за 1 ден в размер на 9 часа, при часова ставка посочена от вещото лице за месеца от 8,63 лева, сумата от 77,67 лв.

Твърди се, че общата дължима сума за положения извънреден труд е в размер на 2 513,40 лв. на база заключението на вещото лице, което е дало за всеки месец часовата ставка за един час и на база на положеният извънреден труд.

Посочва се, че заключението на вещото лице е неправилно и не е съобразено със задачата, доколкото извънредният труд се заплаща за реално отработено време, извън задължителното работно време, а ДМС се заплаща за постигнати резултати. Допълнителната задача била, колко би получил за положеният извънреден труд, а не като ДМС.

Иска се от съда да отмени решението в обжалваната част и уважи предявения иск до пълния предявен размер. Иска присъждане на разноски в производството за адвокатски възнаграждения. Не представя доказателства и прави доказателствено искане ответното дружество да представи Правилата и нормите за изчисляване на допълнителното материално стимулиране за иския период.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемото дружество „ПСТ В.“ ЕООД, ЕИК *, с който се оспорва изцяло въззивната

жалба и се навеждат подробни доводи в насока законосъобразност и обоснованост на първоинстанционното решение. Иска се от съда да потвърди решението на РС-В.. Не прави искане за присъждане на разноски. Не представя доказателства и не прави доказателствени искания.

ОС-В., след като се запозна с оплакванията във въззивната жалба, становището на ответната по жалба страна и събраните доказателства приема за установено следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и е в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, явява се процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Делото пред РС-В. е образувано по искова молба от Р. С. И. от гр. В., чрез адв. Р. Д. против „ПСТ В.“ ЕООД - В., с която е предявен иск по чл. 242 от КТ във вр. с чл. 262 от КТ с искане ответникът да бъде осъден да му заплати сумата от 3360.00 лева, представляваща неплатено трудово възнаграждение за положен извънреден труд от 215 часа за периода от 07.08.2021г. до 06.08.2022г., ведно със законната лихва, считано от предявяване на иска в съда до окончателното плащане. Ищецът твърди, че извънредният труд положил на основание представите 21 броя заповеди на работодателя-ответното дружество. Представени са писмени доказателства и е направено доказателствено искане за назначаване на съдебно-икономическа експертиза.

Ответната страна „ПСТ В.“ ЕООД - В. е подала отговор на исковата молба, с който е оспорена исковата претенция по основание и размер. Наведени са твърдения, че ищецът не е полагал извънреден труд на посочените дати за исковия период. Излага, че за дати 04.09.2021г., 05.09.2021г. и 06.09.2021г. управителят не е издавал процесните заповеди. Конкретно е посочил, че на дата 19.02.2022г. ищецът не е полагал извънреден труд защото е бил в болничен, на дата 12.06.2022г. ищецът е бил в отпуск, на 25.06.2022г. е бил в болничен, на 16.07.2022г. не е полагал извънреден труд, тъй като ищецът е бил в отпуск от 18.07.2022г. до 29.07.2022г., на 06.08.2022г. също не е полагал извънреден труд, защото от 01.08.2022г. до 05.08.2022г. е бил в отпуск. Представени са писмени доказателства.

Между страните по делото пред настоящата инстанция не е спорно, че през исковия период от 07.08.2021г. до 11.08.2022г. са били в трудовоправни отношения, като въззивникът/ищецът/ е заемал длъжността „ръководител кариера“ в ответното дружество. Трудовото правоотношение е прекратено със Заповед № 31/11.08.2022г. на основание чл. 326, ал. 1 от КТ, считано от 11.08.2022г.

От приложената Заповед № РД-41/03.09.2021г. се установява, че същата не съдържа подпис на управителя на ответното дружество и не представлява надлежно писмено доказателство, съгласно чл.180 от ГПК, за установяване на факта на разпореждане за полагане на извънреден труд на посочените дати - 04.09.2021г. , 05.09.2021г. и 06.09.2021г. с работно време от 08.00ч. до 18.00часа. За посочените дати няма заповед за полагане на извънреден труд.

По делото не е спорно, че управителят на ответното дружество е издал останалите 20 броя заповеди за полагане на труд поради производствена необходимост, приложени по

делото, както следва:

Заповед № РД-35/05.08.2021г. за 07.08.2021г. с работно време от 06.00ч. до 15.00часа,
Заповед № РД-36/12.08.2021г. за 14.08.2021г. с работно време от 06.00ч. до 15.00часа,
Заповед № РД-40/26.08.2021г. за 28.08.2021г. с работно време от 08.00ч. до 18.00часа,
Заповед № РД-43/10.09.2021г. за 11.09.2021г. с работно време от 08.00ч. до 18.00часа,
Заповед № РД-44/16.09.2021г. за 18.09.2021г. с работно време от 08.00ч. до 18.00часа,
Заповед № РД-47/21.09.2021г. за 22.09.2021г. с работно време от 08.00ч. до 18.00часа,
Заповед № РД-48/24.09.2021г. за 25.09.2021г. с работно време от 08.00ч. до 18.00часа,
Заповед № РД-50/01.10.2021г. за 02.10.2021г. с работно време от 08.00ч. до 18.00часа,
Заповед № РД-55/22.10.2021г. за 23.10.2021г. с работно време от 08.00ч. до 17.00часа,
Заповед № РД-28/29.10.2021г. за 30.10.2021г. с работно време от 08.00ч. до 17.00часа,
Заповед № РД-33/19.11.2021г. за 20.11.2021г. с работно време от 08.00ч. до 17.00часа,
Заповед № РД-37/03.12.2021г. за 04.12.2021г. с работно време от 08.00ч. до 17.00часа,
Заповед № РД-05/11.02.2022г. за 12.02.2022г. с работно време от 08.00ч. до 17.00часа,
Заповед № РД-07/18.02.2022г. за 19.02.2022г. с работно време от 08.00ч. до 17.00часа,
Заповед № РД-13/08.06.2022г. за 12.06.2022г. с работно време от 08.00ч. до 17.00часа,
Заповед № РД-15/17.06.2022г. за 18.06.2022г. с работно време от 08.00ч. до 17.00часа,
Заповед № РД-18/22.06.2022г. за 25.06.2022г. с работно време от 08.00ч. до 17.00часа,
Заповед № РД-19/29.06.2022г. за 02.07.2022г. с работно време от 08.00ч. до 17.00часа,
Заповед № РД-26/13.07.2022г. за 16.07.2022г. с работно време от 08.00ч. до 17.00часа,
Заповед № РД-29/04.08.2022г. за 06.08.2022г. с работно време от 06.00ч. до 15.00часа.

От съдържанието на заповедите се установява, че управителят е разпоредил всички данни за положения извънреден труд да се впишат в книгата за извънреден труд.

От приложените по делото преписи на болничен лист /л.30 и 31/ на ищеца, се установява, че за времето от 18.02.2022г. до 26.02.2022г., вкл. и за времето от 23.06.2022г. до 29.06.2022г. вкл. ищецът е бил в отпуск поради болест, което не е спорно по делото пред настоящата инстанция.

Между страните по делото не е спорно, че ищецът е ползвал разрешен платен отпуск за времето от 06.06.2022г. до 10.06.2022г. вкл., за времето от 18.07.2022г. до 29.07.2022г. вкл. и за времето от 01.08.2022г. до 05.08.2022г. вкл. , видно от приложените по делото 3бр.молби и 3бр. заповеди /л.31, л.33 и л.34/.

От приетите по делото и неоспор. от страните съдебно - счетоводна експертиза и допълнителна такава, които съдят кредитира като компетентно изготвени и обосновани се установява следното:

Вещото лице е дало заключението след проверка на документите по делото и справка в счетоводството на ответното дружество. В основното заключение вещото лице е дало отговор на поставената задача, както следва:

Експертът е констатирал и посочил, че ответното дружество работи по три варианта в зависимост от метеорологичните условия и обектите на дружеството.

I-ви вариант - началото и края на работното време, както и времетраенето на почивките в работната седмица се определят: работно време от 08.00ч. до 17.00ч. - обедна почивка от 12.00ч. до 13.00ч. , която не се включва в работното време

II-ри вариант - началото и края на работното време, както и времетраенето на почивките в работната седмица се определят: работно време от 06.00ч. до 15.00ч. - обедна почивка от 10.00ч. до 11.00ч. , която не се включва в работното време

III-ти вариант - началото и края на работното време, както и времетраенето на почивките в работната седмица се определят: работно време от 08.00ч. до 18.00ч. /летен сезон/- обедна почивка от 12.00ч. до 14.00ч. , която не се включва в работното време.

Вещото лице е констатирано и посочило в експертизата, че за процесния период и по приложените заповеди по делото ищецът е положил извънреден труд, както следва:

1. По Заповед № РД-35/05.08.2021г. за 07.08.2021г. с работно време от 06.00ч. до 15.00часа в присъствената таблица за отработено време на ищеца са отразени 6 часа.

2. По Заповед № РД-36/12.08.2021г. за 14.08.2021г. с работно време от 06.00ч. до 15.00часа в присъствената таблица за отработено време на ищеца са отразени 6 часа.

3. По Заповед № РД-40/26.08.2021г. за 28.08.2021г. с работно време от 08.00ч. до 18.00часа в присъствената таблица за отработено време на ищеца са отразени 6 часа.

4. По Заповед № РД-41/03.09.2021г. за 04.09.2021г. , 05.09.2021г. и 06.09.2021г. с работно време от 08.00ч. до 18.00часа. Тази заповед не съдържа подпис на управителя на ответното дружество. В присъствената таблица за отработено време на ищеца няма отработени часове за тези дати.

5. По Заповед № РД-43/10.09.2021г. за 11.09.2021г. с работно време от 08.00ч. до 18.00часа в присъствената таблица за отработено време на ищеца няма отработени часове.

6. По Заповед № РД-44/16.09.2021г. за 18.09.2021г. с работно време от 08.00ч. до 18.00часа в присъствената таблица за отработено време на ищеца са отразени 9 часа.

7. По Заповед № РД-47/21.09.2021г. за 22.09.2021г. с работно време от 08.00ч. до 18.00часа в присъствената таблица за отработено време на ищеца са отразени 9 часа.

8. По Заповед № РД-48/24.09.2021г. за 25.09.2021г. с работно време от 08.00ч. до 18.00часа в присъствената таблица за отработено време на ищеца са отразени 9 часа.

9. По Заповед № РД-50/01.10.2021г. за 02.10.2021г. с работно време от 08.00ч. до 18.00часа в присъствената таблица за отработено време на ищеца са отразени 8 часа.

10. По Заповед № РД-55/22.10.2021г. за 23.10.2021г. с работно време от 08.00ч. до 17.00часа в присъствената таблица за отработено време на ищеца са отразени 8 часа.

11. По Заповед № РД-28/29.10.2021г. за 30.10.2021г. с работно време от 08.00ч. до 17.00часа в присъствената таблица за отработено време на ищеца са отразени 8 часа.

12. По Заповед № РД-33/19.11.2021г. за 20.11.2021г. с работно време от 08.00ч. до 17.00часа в присъствената таблица за отработено време на ищеца няма отработени часове.

13. По Заповед № РД-37/03.12.2021г. за 04.12.2021г. с работно време от 08.00ч. до 17.00 часа в присъствената таблица за отработено време на ищеца няма отработени часове.

14. По Заповед № РД-05/11.02.2022г. за 12.02.2022г. с работно време от 08.00ч. до 17.00 часа в присъствената таблица за отработено време на ищеца са отразени 8 часа.

15. По Заповед № РД-07/18.02.2022г. за 19.02.2022г. с работно време от 08.00ч. до 17.00 часа в присъствената таблица за отработено време на ищеца няма отработени часове, представен е болничен лист за времето от 18.02.2022г. до 26.02.2022г.

16. По Заповед № РД-13/08.06.2022г. за 12.06.2022г. с работно време от 08.00ч. до 17.00 часа в присъствената таблица за отработено време на ищеца няма отработени часове, има заповед въз основа на молба на ищеца за ползван платен отпуск за времето от 06.06.2022г. до 10.06.2022г.

17. По Заповед № РД-15/17.06.2022г. за 18.06.2022г. с работно време от 08.00ч. до 17.00 часа в присъствената таблица за отработено време на ищеца са отразени 8 часа.

18. По Заповед № РД-18/22.06.2022г. за 25.06.2022г. с работно време от 08.00ч. до 17.00 часа в присъствената таблица за отработено време на ищеца няма отработени часове, представен е болничен лист за времето от 23.06.2022г. до 29.06.2022г.

19. По Заповед № РД-19/29.06.2022г. за 02.07.2022г. с работно време от 08.00ч. до 17.00 часа в присъствената таблица за отработено време на ищеца няма отработени часове, представен е болничен лист за времето от 30.06.2022г. до 06.07.2022г.

20. По Заповед № РД-26/13.07.2022г. за 16.07.2022г. с работно време от 08.00ч. до 17.00 часа в присъствената таблица за отработено време на ищеца няма отработени часове, има заповед въз основа на молба на ищеца за ползван платен отпуск за времето от 18.07.2022г. до 29.07.2022г.

21. По Заповед № РД-29/04.08.2022г. за 06.08.2022г. с работно време от 06.00ч. до 15.00 часа в присъствената таблица за отработено време на ищеца няма отработени часове, има заповед въз основа на молба на ищеца за ползван платен отпуск за времето от 01.08.2022г. до 05.08.2022г.

Вещото лице е констатирано и посочило в заключението си, че при полаган от ищеца извънреден труд, същият е начисляван в разплащателната ведомост, а във фиша за работна заплата сумата за извънреден труд е посочена общо като материално стимулиране заедно с начислено КТУ /коефициент за трудово участие.

За дати 04, 05 и 06.09.2021г., вещото лице е посочило, след констатация от книгата за инструктаж на работниците от кариера „Г“, че има издадени кантарни бележки, но не от името на ищеца. На тези дати е бил проведен инструктаж на работници, но името на ищеца не фигурира. Инструктажът на работниците е проведен от В.М.С..

Съгласно заключението на вещото лице, е че съгласно присъствената таблица отработените и платени часове на ищеца за извънреден труд са 77 часа за 1246.30 лева. Не начислени отработени часове за м. 06.2022г. по Заповед № 15/17.06.2022г. са 8 часа за 120.80

лева. Съдът констатира, че в заключителната част вещото лице е допуснало техническа грешка при изписване на номера на заповедта вместо № 15, е посочило № 18, което се установява от обстоятелствената част на заключението относно извънредния труд за м. 06.2022г.

Останалите поискани от ищеца часове за положен извънреден труд са: несъобразени часове за полагаща се почивка - 32 часа, 12 часа, когато ищецът е бил в болничен, 16 часа - когато ищецът е бил в годишен отпуск, поискани 24 часа за дати 04.09., 05.09., 06.09 по заповед, не подписана от управителя, 8 часа - поискани без издадена и приложена заповед, без данни за поискани отработени извънредни часове за периода -27 часа за 425.16 лева.

В о.с.з. вещото лице е заявило, че положения извънреден труд на работниците, включително и от ищеца е отразен в спомагателна таблица представена от ответника, като присъствената форма и отработени часове е попълнена от ищеца. Във месечните фишове за работна заплата изрично не е посочено допълнително възнаграждение, но той е начислен в посоченото ДМС.

В допълнителното заключение, вещото лице е посочило, че за процесния период поискания извънреден труд е 216 часа. Отработените часове, съгласно присъствената таблица за исковия период са 85 часа за 1367.10 лева. Начислени часове като ДМС в разплащателната ведомост за периода са 77 часа за 1246.30 лева. В о.с.з. на 07.12.2022г. вещото лице е конкретизирало, че посоченото от него в заключението „ДМС“ е размерът на часовете положен извънреден труд. Според допълнителното заключение, отново не начислените отработени часове извънреден труд са 8 часа за 120.80 лева.

Горната фактическа обстановка се установява от събраните в първоинстанционното производство писмени доказателства.

С обжалваното решение РС-В. е уважил частично предявения иск, като е осъдил „ПСТ В.“ ЕООД с ЕИК * да заплати на ищеца Р. С. И. сумата от 120.80 лева, представляваща неплатено трудово възнаграждение за положен извънреден труд от 8 часа за м. 06.2022г., ведно със законната лихва, считано от предявяване на иска в съда - 26.08.2022г. до окончателното плащане, като исковата претенция над присъдената сума до сумата от 3360.00 лева за периода от 07.08.2021г. до 06.08.2022г. е отхвърлил, като неоснователен. За да отхвърли иска над присъдената сума ВРС е приел, че в разплащателните ведомости на ищеца е начислен положения от него извънреден труд и е начислен заедно с допълнителното материално стимулиране и така е отразен и във фишовете за работна заплата. По делото ищецът не е доказал за твърдените от него дати -04.09., 05.09., 06.09.2021г., 19.02.2022г., 12.06.2022г., 25.06.2022г. 02.07.2022г., 16.07.2022г. и 06.08.2022г., да е бил на работа и да е положил твърдения извънреден труд. ВРС е приел, че от заключението на вещото лице, се

установява, че положения от ищеца извънреден труд е изплатен, с изключение на отработени 8 часа за м. 06.2022г. в размер на 120.80 лева, които не са му изплатени.

При така установената фактическа обстановка ОС-В. приема за установено от правна страна следното :

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението и по допустимостта му в обжалваната му част, а по всички останали въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Въззивният съд не може да се произнася по основания за неправилност на въззивното решение, извън посочените във въззивната жалба, освен в случаите, когато прилага материалния закон, определяйки сам точната правна квалификация на предявените иски и на насрещните права и възраженията на страните. Вън от това той проверява само посочените в жалбата правни изводи, законосъобразността на посочените в жалбата процесуални действия и обосноваването на посочените в жалбата фактически констатации на първоинстанционния съд. В този смисъл е и установената задължителна съдебна практика, обективирана в решения на Върховния касационен съд, постановени по реда на чл. 290 ГПК: решение № 57 от 12.03.2012 г. по гр. д. 212/2011 г. IV г. о.; решение № 230 от 10.11.2011 г. по гр. д. № 307/2011 г. II г. о., решение № 385 от 18.04.2012 г. по гр. д. № 1538/2010 г.

Съгласно задължителните указания и разясненията относно правомощията на въззивната инстанция предвид разпоредбата на чл.269 от ГПК, дадени с т. 1 и мотивите към нея от тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. на ОСГТК, въззивният съд се произнася служебно само по въпросите относно валидността и процесуалната допустимост на първоинстанционното решение, а при проверката относно правилността на същото - само за приложението на императивни материално правни норми и когато следи служебно за интереса на някоя от страните по делото или за интереса на родените от брака ненавършили пълнолетие деца при произнасяне на мерките относно упражняването на родителските права, личните отношения, издръжката на децата и ползването на семейното жилище; като по останалите въпроси въззивният съд е ограничен от релевираните във въззивната жалба основания и в рамките на заявеното с нея искане за произнасяне от въззивния съд.

Обжалваното решение, предмет на настоящата проверка, е валидно и допустимо – постановено е от компетентен съд, съобразно правилата на родовата и местната подсъдност, от надлежен състав и в рамките на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано. Депозирания срещу него въззивна жалба е подадена в преклузивния срок, от надлежна страна и при наличие на правен интерес, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество и при така установената по делото фактическа обстановка въззивната жалба се явява неоснователна, поради следните съображения:

Предявеният иск е с правно основание по чл. 242 от КТ във вр. с чл. 262 от КТ.

Съгласно чл.128, ал.1,т.1 от КТ работодателят е длъжен в установените срокове да начислява във ведомости за заплати трудовите възнаграждения на работниците и служителите за положения от тях труд.

Това е основното задължение на работодателя като насрещна престация за предоставената му работна сила от работника. Това задължение включва два елемента: изплащане на трудовото възнаграждение за извършената работа, уговорено в конкр. случай с индивидуалния трудов договор. То включва основното трудово възнаграждение и допълнителните трудови възнаграждения /за прослужено време, за извънреден и нощен труд и др. нормативно предвидени или индивидуално уговоР./

По силата на чл.150 от КТ за положения извънреден труд се заплаща трудово възнаграждение в увеличен размер съгласно чл.262.

В чл. 3. т.2 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата е посочено, че елемент на brutната работна заплата са и допълнителните трудови възнаграждения, определени в Кодекса на труда, в наредбата, в друг нормативен акт или в колективен трудов договор, което включва и възнаграждението за положен извънреден труд, определено с КТ.

Въззивникът /ищецът / претендира заплащането на положен от него извънреден труд, съгласно приложените по делото 21 бр. заповеди на ответното дружество работодател за процесния период. Разпоредбата на чл.143 от КТ посочва, че извънредният труд е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодател или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време, като полагането на извънреден труд поначало е забранено,съгласно ал.2 на същия член.

Доказването на извънредния труд в рамките на съдебното производство се извършва с всички доказателствени средства - писмени, гласни, заключения на специализирани експертизи и др. /Решение № 136 от 9.06.2014 г. на ВКС по гр. д. № 7112/2013 г., III г. о., ГК, Решение № 14 от 27.03.2012 г. на ВКС по гр. д. № 405/2011 г., IV г. о., ГК /, каквато възможност въззивникът/ищецът е имал, упражнявайки надлежно предоставените процесуалните права съгласно ГПК.

Настоящият състав счита, че наведените възражения на въззивника/ищеца/, че за процесния период 07.08.2021г. до 11.08.2022г. не му е начислено и изплатено възнаграждение за извънреден труд за 189часа и 20часа положен на официални празници възлизащ на сумата 2513,40лв, са неоснователни.

Настоящата инстанция констатира, че производството пред РС-В. е протекло в две съдебни заседания. От въззивната страна/ищеца/ не е направено възражение по доклада на делото и разпределената му доказателствена тежест, както и не е направила други доказателствени искания, като възможността за това е преклудирана с примането на доклада по делото в о.с.з. на 14.11.2022г., поради което неоснователно е възражението за допуснато

процесуално нарушение изразяващо се в недопускане на поискани доказателства-представяне от ответната страна на книгата за инструктаж и кантарни бележки. Тези пропуски се дължат единствено и само на процесуалното поведение на самия въззивник/ищец/ и ненадлежното и несвоевременно упражняване на процесуални права.

За полагането на извънреден труд в ответното дружество са издавани заповеди, които са приети по делото като писмени доказателства. При така установената по-горе фактическа обстановка по делото се установява, че от въззивника/ищеца/ по делото не са ангажирани доказателства, установяващи незаплащането на извънреден труд за процесния период над установените с приетата СИЕ и посочени от вещото лице 8 часа за м. 06.2022г. на стойност 120.80 лева, до който размер исковата претенция е уважена от РС-В..

От приетото и неоспорено заключение по основната и допълнителна СИЕ се установява, че въз основа на присъствени таблици, водени за положения извънреден труд, на въззивника/ищеца/ е начисляван такъв, като е приспаднато времето за почивка. Следва да се отбележи, че в о.с.з. на 07.11.2022г. пред първоинстанционния съд от процесуалния представител на ищеца е направено признание относно факта, че именно ищеца е водил присъствена таблица относно отработените часове.

От експертизата по категоричен начин се установява и вещото лице е констатирало, че в разплащателните ведомости на въззивника/ищеца е начисляван положения извънреден труд за исковия период, като е начислен заедно с допълнителното материално стимулиране и така е отразен и във фишовете за работна заплата. Тук следва да се отбележи, че от страна на първоинстанционния съд не е допуснато твърдяното от жалбоподателя смесване на понятията извънреден труд и ДМС.Ведомостите за заплата са частни свидетелстващи документи, които не се ползват с обвързваща съда материална доказателствена сила, поради което оспорването им може да се извърши с всички допустими доказателствени средства. В тежест на въззивника /ищеца/ И. е да проведе главно и пълно доказване на твърденията си, но по делото не е ангажирал доказателства, установяващи, че за твърдените дати -04.09., 05.09., 06.09.2021г., 19.02.2022г., 12.06.2022г., 25.06.2022г. 02.07.2022г.,16.07.2022г. и 06.08.2022г., е бил на работа и е положил твърдения извънреден труд. От данните по делото се установява, че извън дати 04.09., 05.09 и 06.09.2021г., на останалите процесни дати, ищецът е отсъствал от работа, като е бил или в болнични, или в годишен отпуск. По делото няма доказателства, от които да се установи, че ищецът е прекъснал болничните си или отпуските си и се е явил на работа. За дати 04.09., 05.09 и 06.09.2021г., се установи от заключението на вещото лице, че ищецът не е полагал извънреден труд, тъй като същият не е издавал кантарни бележки, нито е отразено да му е проведен инструктаж. Отделно от това, издадената заповед, не е подписана от управителя на ответното дружество и поради това издаването ѝ е оспорено от последното.

Съдът намира за неоснователни възраженията на въззивника/ищеца/, че след като във фишовете за работна заплата не е посочен извънреден труд, а ДМС, то извънреден труд за процесния период не му е заплатен. От данните по делото и приетите и неоспоР. СИЕ се установява, че макар и да е отразен като материално стимулиране, извънредния труд за

процесния период му е заплатен, с изключение на посочените от вещото лице 8 часа за м. 06.2022г. на стойност 120.80 лева, до който размер исковата претенция е уважена от първоинстанционния съд, като в останалата част - искът правилно и законосъобразно е отхвърлен, като неоснователен и недоказан.

С оглед на изложените съображения оплакванията на въззивната страна са неоснователни. Несъгласието на въззивника с изводите на първоинстанционния съд не се отразява върху правилността на решението. Решението на РС-В. е постановено след обсъждане на всички относими към предмета на спора доказателства и при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материалноправни разпоредби и на съдопроизводствените правила. Настоящият съдебен състав споделя мотивите на първоинстанционния съд и на основание чл. 272 ГПК препраща към тях.

Поради съвпадане на крайните изводи на двете инстанции решението в обжалваната част следва да се потвърди.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

С оглед изхода на спора на въззивната страна Р. С. И. не се следва присъждането на разноски.

От ответната по жалбата страна „ПСТ В.“ ЕООД не е направено искане за присъждане на разноски, като съдът констатира, че по делото няма данни да е направила такива и не е представен списък за разноски, поради което не ѝ се следват.

По изложените съображения, В.ският ОС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №* от 16.01.22г. по гр.д. №1830 по описа за 2022г. на РС-В. в частта в която е отхвърлена исковата претенция на Р. С. И. с ЕГН ***** от гр. В., ул. Х.Б. №* ВХ.*, ЕТ.* АП.* срещу „ПСТ В.“ ЕООД с ЕИК * със седалище и адрес на управление: гр. В., ул. П. №*, представлявано от управителя И.И. да му заплати сумата над присъдената от 120.80 лева, представляваща неплатено трудово възнаграждение за положен извънреден труд от 8 часа за м. 06.2022г., ведно със законната лихва, считано от предявяване на иска в съда - 26.08.2022г. до окончателното плащане, до сумата от 3360.00 лева за периода от 07.08.2021г. до 06.08.2022г. като неоснователен.

В останалата част решението е влязло в законна сила.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____